

haveren, der tager en fast Ejendom, lader sig den udlægge i Stedet for at tage Hammerflag, skal være aldeles fri for Skøde og for Halvprocentafgiften. Saavidt jeg kan forstaa, har man ikke været i Stand til at gøre nogen Beregning over, hvor stort et Udfald dette vil gøre i Statskassens Indtægter, hvor stor Formindtelse det vil frembringe paa Statskassens Budget. Men i hvert Fald dette, som vel er Hovedpunktet, eller i det mindste et særdeles væsentligt Punkt af, hvad man skulde have i Blyt for at gaa ind paa det nye System, synes jeg, man enten maa renoncere paa eller se, at hele Lovforslaget stranded deryaa. Det skulde da være, at det blev taget ud i Landstinget, og at Lovforslaget kom tilbage her til Folketinget igen, og at den Koalition, som synes at bestaa, skulde kunne sætte igennem, at man tog Lovforslaget alligevel, naagtet man maatte renoncere paa den Præmie, paa den Fordel, som man havde sat saa særlig stor Pris paa, og som synes at være et væsentligt Moment til, at man troede at kunne tilraade at gaa ind paa Lovforslaget. Det andet Punkt, som ogsaa er af særdeles stor Betydning, nemlig dette, at et Bo ikke er berettiget til at realisere en fast Ejendom, saa snart der ikke kan udbringes mere af den, end hvad Panthaverne have til Gode eller derunder, har, jeg ikke set, at den meget ærede Justitsminister har modsat sig; det har han ikke, tværtimod, han har tiltraadt det, og saavidt den ærede Justitsminister har stillet Vædringsforslag til Behandlingen i Dag angaaende dette Punkt, kan jeg ikke se bedre, end at det er et Vædringsforslag, som var særdeles paatrængende nødvendig, naar der i det hele taget skulde komme Mening i Bestemmelsen; thi som den stod tidligere, synes den faste Ejendom at svæve i Luften, uden at man vidste, hvem der skulde administrere den, Boet, Debitor selv, Pantehaverne, eller hvem ellers. Men det forekommer mig dog, at der ogsaa kunde være nogen Betænkelse ved den Maade, paa hvilken Lovforslaget redigeres, selv saaledes som den ærede Justitsminister ved sit Vædringsforslag i Dag har foreslaaet dette Forhold ordnet; thi Forholdet er, saavidt jeg kan overse det, ikke ordnet paa den Maade, at Konkursboet kan have Lov til at prøve en Auktion over den faste Ejendom, og desom det viser sig, at Auktionen ikke kan udbringe noget, som gaar ud over, hvad Panthaverne have at fordrø, bliver Ejendommen Boet uvedkommende. Ganste saaledes er det ikke ordnet; men det vil, forekommer det mig, være en naturlig Ordning. Det er ordnet paa en noget anden Maade,

nemlig saaledes ifølge § 48 med Tillæg af Justitsministerens Vædring i Dag, at enhver Pantekreditor, der ved den af Boet forsøgte Auktion opnaar et saadant Bud, at hans Fordring helt eller delvis vil erholde Dækning, kan forlange, at saa skal Ejendommen sælges, og sælges af Boet. Dette gaar jo en Del videre, og som det forekommer mig temmelig vidt, vistnok for vidt med Hensyn til de sekundære Panthaveres Rettigheder. Efter det foreslaaede vil den første Pantekreditor, som i Regelen opnaar Dækning af sit Krav, kunne forlange Salg, og han behøver ikke at bryde sig om de senere; han kan sige, jeg vil have Ende paa det; jeg vil have og faar Dækning, det er mig tilstrækkeligt; men det lide jo de senere Kreditorer, de senere Panthavere under, thi saa gaa de jo ind under de uheldige Bestemmelser, som man erkender ere til Stede ved, at Ejendommen bliver solgt ved en Tvangsauktion, hvorved de ere udsatte for at miste deres Fordringer, som de kunde haabe at bevare og faa hjem i sin Tid, dersom de bleve fri for at faa Ejendommen solgt ved Tvangsauktion. Jeg ser ikke, hvad Interesse den første Prioritetshaver skulde have af at forlange Vortsalg, naar han ellers ikke har haft det i Sinde. Heller ikke ser jeg, hvorfor han — naar han ikke gør Skridt til nogen Rettsfølgelse — skal kunne faa Pantet, den faste Ejendom, realiseret til Stæde for de senere Panthavere. Det samme gælder den anden Pantekreditor, som kan se, at han vil faa Dækning, medens 3dje og 4de Panthavere ikke vilde kunne faa det, og saa fremdeles. Enhver, der ser, at han kan faa hel eller delvis Dækning ved det Bud, som fter paa Foranstaltning af Konkursboet, kan sige: lad det gaa, og han kan forlange Salg, uden at han behøver at bryde sig om de sekundære Pantehavere, som staa efter ham, og som jo netop er dem, det kommer til at gaa mest ud over. For det veed man jo nok, at naar en Ejendom bliver solgt ved Tvangsauktion, saa gaar den meget ofte til en Pris, der er mindre, end den, man, naar man vilig kunde sælge den under Haanden, mange Gange kunde opnaa for den. Saaledes forstaaer jeg Forslaget efter de Vædringer, der ere foreslaaede af Mertallet, jeg tror ikke, jeg har misforstaaet det; men det skulde være mig kært, om jeg blev oplyst om, at det var en Misforstaaelse. Under alle Omstændigheder forekommer det mig altsaa, at den Fordel, man vilde opnaa ved ikke at faa Ejendommen solgt i et Bo, naar der ikke kan opnaas et Bud, som er højere end Panthavers Fordringer, den bliver kun saa